

Ženeváček

Časopis České školy bez hranic Ženeva, časopis bez cenzury

Číslo 4

Prosinec 2019

Svoboda slova

Milé kamarádky a milí kamarádi,

jsme tu zase. První číslo našeho občasníku v tomto školním roce a čtvrté celkem. Tentokrát a jen tentokrát se nám na naši úvodní stránku vloudil zvláštní text. Našli jste ho? Ano, je to ono, časopis bez cenzury. V naší redakci jsme si o cenzuře a svobodě slova docela dlouho povídali. Rádi bychom, abyste se o tom, co to znamená cenzura dozvěděli něco i vy. Abychom vás trochu motivovali, tak slíbíme malou odměnu každému, kdo správně vysvětlí, co je cenzura. Pošeptat to můžete paní ředitelce, Janě D., Andree a nebo Katce.

Redakce našeho časopisu se s novým školním rokem trochu proměnila. Zůstali nám naši dva kmenoví redaktori Kuba a Laura a přibyla nám nová pátá třída. Nejsou to však žádní nováčci, určitě si vzpomenete třeba na Jeníčka Žejdla, který přispíval do našeho časopisu už v loňském roce.

Práce na časopise se naši pátáci ujmuli s chutí, a i když se stále trochu rozkoukávají, povedla se jim skutečně velká novinářská práce, když dělali průzkum o tom, jak se Sametová revoluce dotkla jejich rodin. Co zjistili, se dozvíte od Kuby, který pro vás všechny poznatky pohotově začlenil do svého článku.

Naši mladí novináři pro vás vytvořili i přehled významných osobností listopadových událostí. Jak se nám všem vyvedl výlet k lavičce Václava Havla nám ve své reportáži shrnula Laura. S významnou osobností tentokrát Andree pomohli Stellinka a Gaspárek.

Zprávy z vašich tříd nám pro vás připravily vaše paní učitelky, ale my spoléháme i na vás, že se chopíte iniciativy, stejně jako Klárka Tichá, a připravíte pro nás nějaké pěkné hádanky a rébusy nebo vtipy do našeho příštího čísla.

Co vy na to?

Za redakční radu Jana Dusíková

Okénko

paní

ředitelky

Milé čtenářky,

milí čtenáři,

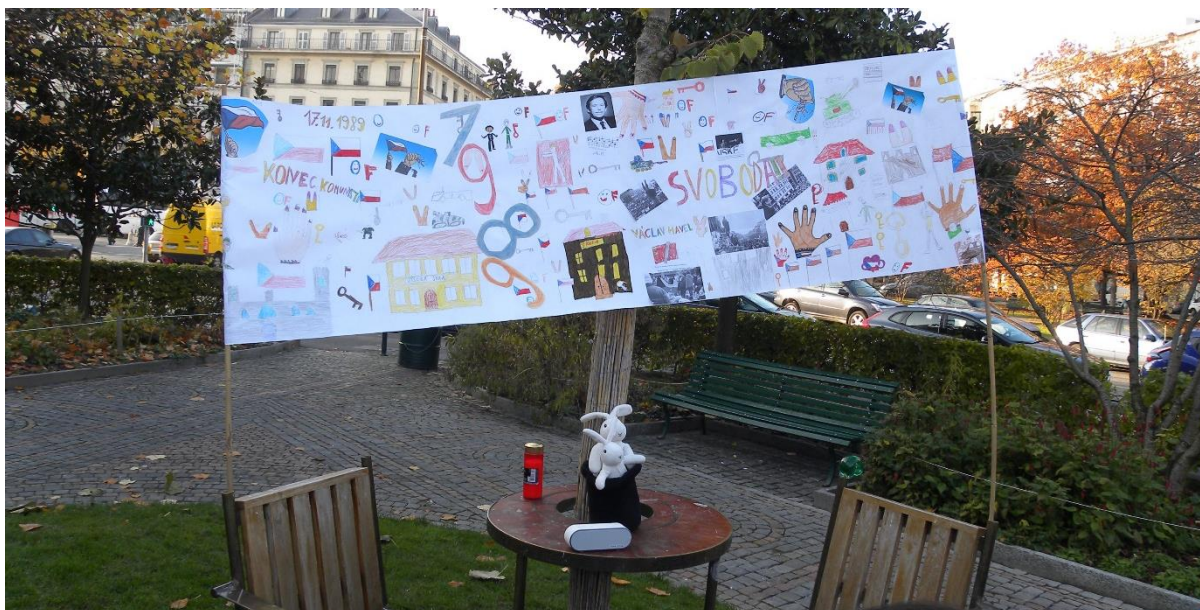
víte, že náš časopis se narodil právě před rokem? Velmi mě těší, že s jeho přípravou pokračujeme i v letošním školním roce a hlavně, že máme stále o čem psát! Vydání, které právě držíte v rukou, je speciální, protože je celé sametové. Připomínka 30 let od Sametové revoluce protkávala naši výuku i školní projekty celý letošní podzim a toto číslo Ženeváčku mapuje, co jsme se o naší historii dozvěděli a jak moc nás to celé bavilo.

Když jsem 17. listopadu 1989 coby studentka vysoké školy na pražském Albertově s ostatními volala prvně nahlas: „SVOBODU, SVOBODU!“, netušila jsem, co následující dny přinesou a co bude za 30 let. Jsem ráda, že jsem mohla být tenkrát u otevírání dveří ke svobodě a demokracii a těší mě, že dnes díky tomu mohu na přelomové okamžiky vzpomínat právě tady a právě s vámi. Je úžasné, že přestože žijeme mimo Českou republiku, můžeme se tu spolu učit česky, můžeme si o všem svobodně povídat a hlavně se můžeme do Čech vracet, kdykoliv se nám zasteskne.

Přeji Ženeváčku k jeho 1. narozeninám hodně spokojených čtenářů a čtenářek a nám všem, abychom si svobody a demokracie, kterou jsme před 30 lety znovu získali, vážili a dokázali ji bránit.

Vaše Bára Šimerová

Svoboda s Českou školou bez hranic v Ženevě

Dne 20. listopadu 2019 slavila Česká škola bez hranic Ženeva 30 let od Sametové revoluce. Setkání se konalo u lavičky Václava Havla v parku u jezera, která zde již rok připomíná 100 let výročí založení Československa. Tato lavička zde byla instalována

z iniciativy pobočky Asociace Olgy Havlové v Ženevě, jejíž předsedkyní je paní Marcela Salivarová Bideau, která nás také poctila svou přítomností. Oslava probíhala jako tehdejší demonstrace. Zvonilo se klíči, skandovala se hesla a zpívaly se stejné písně jako v roce 1989. Každá třída si něco připravila a ostatním prezentovala. Nejmladší

Starší děti představily biografii paní Evy Lustigové a pana Beneše, na kterých pracovaly v rámci projektu Příběhy našich sousedů. Ty nejstarší představily osobnosti Sametové

revoluce, zpěváky, politiky zejména Václava Havla či Šimona Pánka.

Paní učitelky pouštěly dobové záznamy, písničky, které jsme si rádi zazpívali i my a ke

kterým jsme připravili i revoluční zpěvník, a nebo projev Václava Havla a Václava Malého. Ke konci se

zpívala národní hymna a zapalovali jsme svíčky na vzpomínku těch, kteří za svobodu obětovali svůj život.

Laura Machoňová, ČŠBH Ženeva, 7. třída

Předškoláci

Jak jsme se připravovali na oslavu 30. výročí Sametové revoluce

Jak vypadá český znak a česká vlajka? Ve znaku máme dva dvouocasé lvy a dva barevné ptáky - to jsou orlice! A ta vlajka má stejné barvy jako francouzská - tak takhle nějak probíhala debata o sametové revoluci ve třídě mladších předškoláků. Děti zjistily, co to znamená být s něčím nespokojený, umět to vyjádřit, aniž bych někomu ublížil.

Kde má být červená a kde bílá, víte? No přece kdybychom

dali bílé vajíčko pod červenou cihlu, tak by se rozbilo. Takže i my už teď víme, že po modrém trojúhelníku přijde nahoru bílá a dolů červená. Nakonec jsme pozvali všechny kamarády a kamarádky do naší třídy, kde jsme si společně zazpívali naši hymnu.

Jak se stal z dětí a paní ředitelky udatný rytíř Martin

Vše začalo v jeden sychravý podzimní den, kdy voják Martin projížděl na svém koni městskou branou a zahlédl žebráka. "Dobrý muži, měj slitování, dej almužnu chudákovi". Martin vždy soucítit se slabšími, proto slezl z koně, vytasil meč a rozseknul svůj červený plášť na půl. Jednu polovinu podal žebrákovi, aby se do ní zabalil a nebylo mu zima, a druhou si ponechal. Poté pokračoval ve své cestě domů. Později založil klášter

a pomáhal chudým a potřebným lidem. Za svoji laskavost, dobrotu a moudrost byl zvolen biskupem. Martin nechtěl tak vysokou hodnost přijmout, proto se schoval do chléva k husám. Jenže, když ho lidé začali hledat, husy spustily takový křik, že Martina prozradily.

I my jsme hrdinně vyrazili do hlubokého lesa, kde na nás čekaly různé nástrahy. Po cestě jsme našli studánku a napojili unaveného koníka. Nakonec nás čekala zkouška odvahy při vstupu do jeskyně, která byla ozářená drahými kameny. Drahokamy pak nádherně zdobily Martinův meč.

Příběh Sv. Martina nám pomůže pochopit důležitost přátelství, důležitost dělit se a vnímat osobní problémy druhých a pomoci problémy řešit.

“Na Sv. Martina bývá bílá peřina”

“Svatomartinská podkova oře oková”

“Na Sv. Martina drž se pevně komína”

Podle tradice patří ke svatomartinskému pokrmu pečená husa, rohlíčky plněné ořechy nebo mákem a ochutnává se první víno z nové úrody. DOBROU CHUŤ!

Nultý ročník

Kde domov můj?

Přesně takto začíná česká hymna, kterou jsme poslouchali jednu středu ve třídě a také jsme si ukázali nejrůznější obrázky, jak pěkné může Česko být. Ale my všichni z nulté třídy, a je nás letos opravdu hodně - 11, jsme se shodli, že náš domov je tam, kde máme maminku a tatínka:)

Ale na co si vzpomeneme, když se řekne Česko? V naší malé třídní anketě vyhráli na celé čáře babičky a dědečkové, ke kterým jezdíme nejraději a se kterými podnikáme nejrůznější výlety, např. lodí po přehradě, chodíme do lesa nebo jsme na chalupě. Na druhém místě se umístily nejrůznější výlety s rodiči za krásami Česka, např. do ZOO, vlakem nebo za kamarády.

A co máte v Česku nejraději Vy?

1. třída

Neuvěřitelné!

Jsme prvňáčci, ještě neumíme všechna písmena a už přispíváme do školního časopisu ☺.

Do naší třídy patří Péťa, která nejraději modeluje písmenka. Denyse baví hry venku a Natálky oblíbenou činností je skládání písmen do tabulky. Lucas má rád přestávky, Alenku baví úkoly a Silvinka s Adámkem také rádi modelují písmenka. Eric moc rád píše na tabuli a Johanka s Amarkou se rády učí nová písmena. Naše paní učitelka Jana Tichá nám vyrábí pomůcky na procvičování písmen a slov a moc ji těší, když nás učení baví.

V poslední době nás velmi zaujalo vyrábění české vlajky, oslavy Sametové revoluce a výlet k lavičce Václava Havla v Ženevě.

A na co se těšíme?

Na Mikulášskou besídku, na kterou pilně nacvičujeme a až se naučíme všechna písmena.

Hádanka

Které slovo do skupiny nepatří a proč?

RADAR KAJAK ARA HRNEK

Pro ověření správné odpovědi kontaktujte Klárku Tichou ze 3. třídy.

2. třída

Bob a Bobek slaví 30. výročí Sametové revoluce

BYL JEDNOU JEDEN kouzelník, jmenoval se Pokuston a na náměstí v Třeboni tahal z klobouku dva králíky – Boba a Bobka... To už je dávno. Kouzelník se ztratil někde ve světě, zůstal po něm jen ten klobouk. Ale jednoho večera, zrovna když se králíci uložili ke spánku, klobouk se s nimi zatočil a rozletěl se do světa: z Třeboně do Afriky, pak za tučňáky a do amazonského pralesa. Potom ještě do Indie a zpátky do Evropy. A tak jednou ve středu přistál přímo v České škole bez hranic v Ženevě. A jelikož králíci už byli z toho cestování celí utmáčení a potkali ve škole spoustu nových kamarádů, rozhodli se tu na nějaký čas zůstat.

JEDNOU BOB A BOBEK zase přišli do školy a druháci jen smutně seděli v lavicích.

„Co se děje?“ ptali se hned králíci.

„Máme za úkol připravit projekt k Sametové revoluci a nevíme, co to ta Sametová revoluce vlastně je...“

„Jó, to je hračka, s tím vám rádi pomůžeme,“ povídal Bobek.

„To nám bylo zrovna deset let, byla jsme taková odrostlejší králíčata. Ještě teď si pamatuju, jak jsme lítali v klobouku po Praze nad průvodem a volali s ostatními ‚Svobodu, svobodu,‘“ začal

vzpomínat Bob a vyprávěl a vyprávěl...

A BYLO ZASE RÁNO. Byla pěkná zima. Ale nepršelo.

„Bobku! Vstávat! Cvičit!“ křičel Bob a sám se povzbuzoval: „Cvičíme, cvičíme, sportem mrazu čelíme.“ K jeho velkému překvapení Bobek tentokrát z klobouku vyskočil, než bys řekl švec.

„Bobku, Bobíčku, tak takhle dobře vyspaného jsem tě už dlouho neviděl.“

„Jakpak by ne, Bobe, vždyť dneska ve škole slavíme třicáté výročí Sametové revoluce!“

A hned oba hupli do klobouku a ten se vznesl a letěl přímo k lavičce Václava Havla, která se nachází poblíž Brunswickova památníku. Když tam přiletěli, park už bzučel dětskými hlásky. Všechny třídy si ukazovaly svoje výtvary. Lavička byla zaplněná vlajkami, kolážemi a transparenty.

„Podívej, Bobe, všichni už mají i ty náramky, co jsme druháky naučili plést...“ zvolal Bobek.

„A jak se všichni spolu radují!“ pochvaloval si Bob.

A hned se dali s ostatními do zpěvu a zpívali a zpívali.

„Kde domov můj, kde domov můj“, notoval Bob. „Tu mám stejně ze všeho nejradši.“

„No jo, už se mi po té naší české zemičce začíná stýskat, Bobe. A hlavně po Třeboni. Můžeme se tam třeba o Vánocích zaletět zase podívat?“ zívá Bobek.

A že už oba měli těch zážitků pro jeden den dost, rychle skočili zpátky do klobouku. A jak tak letěli, ještě vykukli přes okraj klobouku a zamávali dětem, které se vracely na autobus.

„Že to bylo ale krásné setkání, Bobe!“ zamžoural Bobek a usnul.

„To teda! A dojemné! Úplně mi to připomnělo staré časy. Tak dobrou, Bobku!“ dodal Bob a taky usnul.

A klobouk letěl dál poklidnou podvečerní Ženevou...

3. třída

Revolučně

Ve třetí třídě máme teď spoustu práce. Vyjmenováváme. Slova. Vyjmenovaná slova. A že jich je. Jéje.

Ale udělali jsme si čas i na jiné věci. Děti tvořily několik týdnů transparent ku příležitosti 30. výročí od Sametové revoluce. O významné události v historii České republiky jsme si povídali, děti se dělily o historky ze svých rodin. Pečlivě stříhaly, lepily a malovaly na transparent symboly svobody, které pyšně prezentovaly u lavičky Václava Havla v Ženevě svým spolužákům z ostatních tříd ČŠBH, učitelkám, několika rodičům i hostům.

4. třída

Sousedsky

Děti ze čtvrté třídy se učí od září novému předmětu s názvem Můj český svět. V rámci výuky se zapojily do vzdělávacího projektu „Příběhy našich sousedů“ neziskové organizace Post Bellum. Díky účasti na projektu měly děti možnost seznámit se s neobyčejně zajímavými příběhy, které nikde v učebnicích

nenajdeme. Podařilo se nám pozvat do školy dva pamětníky, kteří vyrůstali v České republice a z různých důvodů Česko opustili. Jedním z nich je paní Eva Lustigová, její životní příběh, jak jej děti zmapovaly a následně zpracovaly, je ke zhlédnutí zde: <https://www.pribehynasichsousedu.cz/pribehynasich-sousedu-ve-svete/pribehynasich-sousedu-ve-svete-2018-2019/>.

Druhým pamětníkem, který děti seznámil se svým životním osudem, byl evangelický farář Josef D. Beneš. Výstupy z obou setkání děti prezentovaly v rámci oslav výročí Sametové revoluce v Ženevě u lavičky Václava Havla dne 20.11. 2019. Děti díky této zkušenosti získaly nový pohled na poznávání naší moderní historie. Mimo praktických zkušeností (práce s audio technikou, s kamerou a fotoaparátem, vyhledávání informací, práce s archivními materiály) účast

v projektu přispívá k prohloubení tzv. „soft skills“ (týmová spolupráce, schopnost dokončit dlouhodobý úkol, umění diskutovat, rozvoj kritického myšlení, prezentační dovednosti). Je také krásné pozorovat budování vztahu pamětníka a dětí. Pro spoustu dětí žijících mimo dosah jejich prarodičů je velmi přínosné navazovat tyto mezigenerační vazby. Předávání zkušeností mezi generacemi je nejpřirozenější způsob vzdělávání.

Na konci listopadu čtvrtáky navštívil forenzní entomolog Jiří Hodeček se svojí sbírkou brouků a motýlů z celého světa. Děti provedl světem hmyzu, osvětlil jim, v čem spočívá jeho práce a podělil se s nimi o zážitky spojené s cestováním do vzdálených míst za účelem výzkumu hmyzu.

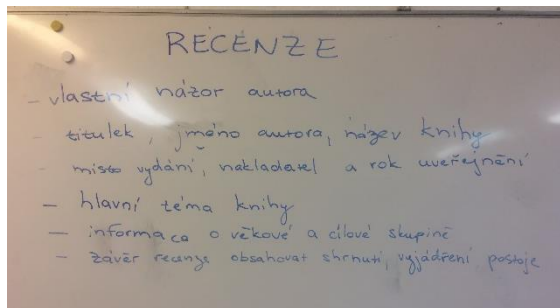
5. a 6. třída

Vzácná návštěva

Tak moji milí pátáci, letos je to na vás. Jako naší druhé nejstarší školní třídě vám přináležejí, abyste se spolu s Laurou a Kubou poprali s tvorbou školního časopisu!

Nevím, jestli se ve tvářích našich pátáků zračilo spíše nadšení nebo hrůza, když jsem tuto větu vypustila z úst během jednoho středečního odpoledne. Každopádně výsledek naší následné debaty byl jasný, půjdeme do toho. Spolu. Spolu s Andreou a Katkou a s každým, kdo bude mít chuť.

Nenechám je v tom samotné a hned na začátku listopadu jim zvu na pomoc někoho od fochu. I tento

rok nám
přislíbila

pomoc Zuzana Hevler, česká novinářka žijící už delší dobu v Ženevě. Rozhovor a zprávu už jsme probírali v loňském roce, tak kam dál? No jistě, čtenářské deníky. Taková recenze jako slohový útvar, to by bylo něco.

A hned první recenzi si můžete přečíst už v tomto čísle. Tak Jeníčku Žejdle, co pro nás máš?

Václav Havel píše pro děti!

Továrna Dobrovka (asi 1946)

Pohádku Továrna Dobrovka napsal budoucí autor absurdních dramát Václav Havel, když mu bylo 10 let. Vypráví o tom, jak se stal slavným badatelem, zbohatl a peníze investoval do stavby "Továrny Dobra".

Představuji si, že ta továrna vyrobí třeba 10 miliard tun dobra za rok. Je to pohádka s otevřeným koncem, to znamená, že si konec můžete domyslet sami.

Líbí se mi na ní, že tam jsou pravopisné chyby, protože mi přijde zajímavé, že chyby dělají i budoucí prezidenti.

Doporučil bych ji pro děti od 10 let, ale ne pro mladší, protože by ji asi ještě nepochopily.

Přečíst ji zvládnete za několik minut.

Jeníček, 5. třída

Vznik Dobrovky

Dobrovka jest jedna nejlepších, strojových továren světa. Proto vám mínim o ní něco říci. Nejdřív vám napíši, jak vůbec vznikla.

Tak tedy:

Václav Havel chtěl již od malička býti "Badatelem" jak vždy říkal. A také se mu to vyplnilo, ale ne ze začátku v tak velké míře jak chtěl když byl mlád. Nebyl pořád uznáván na profesora. Již již se chtěl toho účelu vzdati, ale řekl si jednoho krásného dne, že nepovolí a tak študoval dále a dále až už byl uznán, a dostal diplom "PROFESOR". Peněz měl dost tak si umínil, že si sežene výpravu a, že pojede na pól. Byl to troufalý čin ale skonál ho dobře. O jeho zkušenostech si teprve povíme.

Tu výpravu udělal velmi dobře, probádal skorem celou severní točnu. Až se vrátil do rodné vlasti tj. Československa byl uznán od společnosti všech národů za světového učence a nejlepšího badatele v novověku. Ted' dostal od každé státní banky československé 100.000 Kčs (u některé i více.) Měl nyní peněz až, na zbyť. Chválím jen jeho, ale kdyby nebylo některých zúčastníku z jeho výpravy, nedocílil by takového majetku! Byl milionářem. A také si toho vážil! Moc nevytřebovával svého majetku, spíše si ho ještě strádal. Bylo mu asi touto dobou 50 až 52 roky. Tak tedy věděl, co s nimi udělat?! Chtěl udělat: prý něco, velkolepého. A za rok - dva jsme se to všichni dozvěděli s překvapením... když bylo v novinách:

Továrna Dobra

Václav Havel založil továrnu Dobru. Říkají ji "Dobrovka".

Bude tam:

Hala:

10 velkých hal

100 menších

4 velká skladiště.

10 malých

Celkem sehnaných pracujících sil:

V hlavní továrně celkem:

88.000 dělníků

1.000 strojníků

100 inženýrů

15 ředitelů

2 vedoucí

Mimo to chce, aby v každém větším městě byla jedna továrna, a v těch vesnicích a městech kde je Baťa aby byla i filiálka Dobrovky.

To vše chce udělat ještě nemá ani dělníky, ale dal to ve veřejnost!

(Text přetiskujeme v originálním znění, včetně gramatických chyb.)

17. listopad 1989 u nás doma

Tak letos tu máme 30. výročí od Sametové revoluce. Hurá. Jenže nikdo z nás před 30ti lety ještě nebyl na světě. Proto jsme se my, pátá a šestá třída, rozhodli zeptat se na to těch, co to všechno prožili a kteří nám jsou nejbližší.

Naším dotazovaným bylo tehdy něco mezi sedmi až padesáti lety. „Tak se na to pojďme podívat!“

Pro většinu z dotázaných to byl úplně obyčejný den, šli buď do práce nebo do školy. Jen málokdo se účastnil demonstrace už přímo 17. listopadu 1989. Někteří si na ten den vzpomněli, jako kdyby to bylo včera, jiní si ten den vůbec nepamatují.

17. listopad byl náročný den nejen pro studenty, v mnohých vzbuzoval rozporuplné pocity. Někdo měl strach, jak to dopadne, jestli nezasáhne armáda a vojska, která nás okupovala. Jiný se radoval, že se věci začínají měnit. Pro ty mladší dotázané, většinou žijící v zahraničí, byly tyto události matoucí, divili se, že policie mlátí studenty, a občas ani nevěděli, kdo jsou ti dobří a kdo ti zlí. Naštěstí se našli takoví, kteří chtěli za svobodu bojovat dál a nečekat jen, jak to dopadne. Začali se účastnit demonstrací ve všech místech Československa, v Praze na Letné a Václavském náměstí, v Teplicích, Havlíčkově Brodě atd. Cinkali klíčky, množili revoluční materiály, zpívali písně (Modlitba pro Martu, Náměšť, Jednou budem dál, Svatováclavský chorál a českou hymnu), skandovali revoluční hesla jako Havel na hrad, máme holé ruce, už je to tady atd. a zúčastnili se generální stávkou.

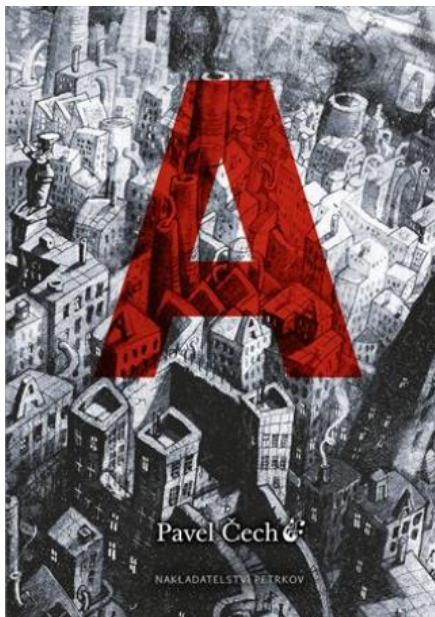
Lidé se o událostech na Národní třídě dozvídali různě z rádia Hlas Ameriky nebo z rádia či televize, od kolegů na pracovišti. Ti nejmladší se o tom všem dozvěděli ve škole od odvážných kantorů.

Nejznámější osobnosti, které našim příbuzným a známým utkvěly v paměti, jsou třeba: Malý, Hájek, Vondra, Batěk, Dienstbier, Havel, Klaus, Komárek, Dubček, Šik, Kubišová.

Náš průzkum ukázal, že mladší lidé, tedy ne úplně ti nejmladší, prožili listopadové události mnohem aktivněji než ti starší, kteří vše spíše sledovali u televize. Také jsme zjistili, že ti, co žili v Československu v roce 1989, toho ví o těchto událostech mnohem více než ti, co žili v zahraničí. Průzkum dále ukázal, že naši příbuzní, kteří nejsou Češi, věděli více třeba o situaci v Berlíně než v Praze a že se většinou o událostech v Praze dozvěděli díky tomu, že měli vztah se svými českými příbuznými.

Kuba, 6. třída

Čtenářský koutek

A

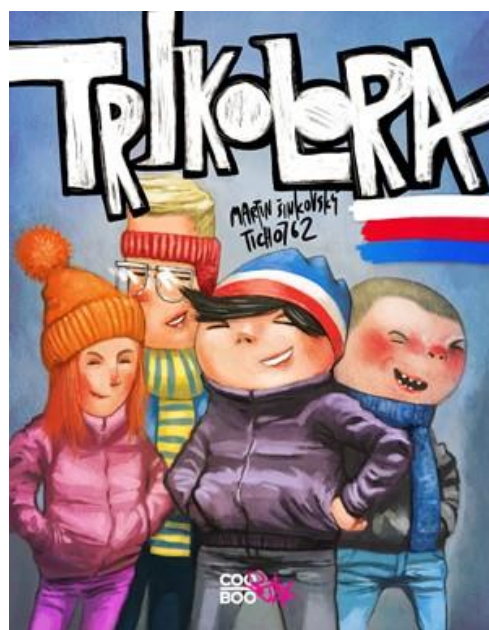
Pavel Čech

Kniha beze slov. Jak vysvětlit dětem totalitu? Dobrodružná výprava do potemnělého města za zdí nabízí příběh utkaný z bohaté fantazie, odkazy na oblíbené mistry, ale i vzpomínky autora na vlastní zaměstnání v útrobách strojírenského kolosu.

Trikolóra

Martin Šinkovský

Na konci roku 1989 byl mráz, který zalézal za nehty. Přesto byly ulice českých a slovenských měst plné lidí, kteří už měli dost komunistické diktatury. Jak tyto společenské kotrmelce a dobu plnou elektrizujícího napětí i prvních svobodných nádechů po mnoha letech vnímá parta desetiletých dětí? Jak revolucí žije jejich malé sídliště na okraji okresního města? Kde sehnat trikolóru? Proč se učitelům neříká "soudruhu"? A kdo je Havelnahrád?

Příhody Maxipsa Fíka

Rudolf Čechura

Bylo jedno štěňátko, ze štěňátka pejsánek, z pejsánka pejsek, z pejska pes a ze psa - Maxipes.

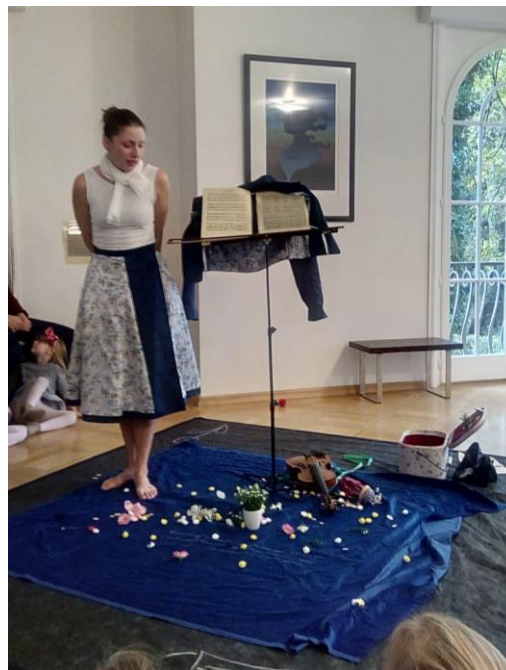
Všechny knihy ze čtenářského koutku najdete u nás v knihovně!

Co nás čeká, co nás neminulo a jak to dopadlo

Školní rok se teprve rozbíhá a už máme za sebou dvě krásná divadelní představení.
Dejte mi pastelku, nakreslím pejška

a

Domů

Lampionový průvod nám pokazilo počasí, ale svatého Mikuláše nezadrží, jak víme ani vánice.

Pozvánka na Mikulášskou besídku

Česká škola bez hranic v Ženevě ve spolupráci s Mikulášem, čertem a andělem zve vás a vaše děti na Mikulášskou besídku, která se uskuteční **v sobotu 7. prosince v rezidenci velvyslance, Chemin des Crêts-de-Pregny 20, Grand Saconnex.**

Besídka pro děti, které nenavštěvují českou školu, se koná od 14:00 do 15:45, žáci české školy jsou zváni od 16:00 do 17:45.

Tradičně pestrý program zahrnuje zpívání koled, vánoční dílničky, pohovor s Mikulášem, čertem a andělem a případnou sladkou odměnu.

Těšíme se na vaši hojnou účast!

Pokud jste nedostali pozvánku emailem, kontaktujte nás prosím na adrese: hana.bartek@gmail.com

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI

Středa 22. listopadu 1989. Český rozhlas.

Už třetí den se na Václavském náměstí v centru Prahy schází čím dál tím větší počet lidí, aby se zúčastnili manifestace Občanského fóra, sdružení, které odmítá totalitní komunistický režim. V Praze to bublá, v Praze to vře. Pojďme si poslechnout nejnovější zprávy s naší moderátorkou Stellou!

Stella: Dobrý večer. Na Václavském náměstí v Praze se právě sešel obrovský dav lidí, kteří přišli protestovat proti vládě. Abychom se o této manifestaci dozvěděli trochu více, vyslali jsme do hlavního města našeho speciálního reportéra Gaspara z časopisu Ženeváček, který k nám připutoval z dvacátého prvního století.

Gaspere, slyšíte mě? [...] Gaspere? Haló? [chrchrrrr...krr...]

Gaspar: Haló, haló?

Stella: Zdá se, že se nám spojení obnovilo... Gaspere, dobrý večer, mohl byste nám popsat atmosféru na Václavském náměstí?

Gaspar: Dobrý večer, Stello. Tady na náměstí se vsutku sešlo asi na 200 000 lidí a panuje tu výborná atmosféra. Lidé zvoní klíči, skandují hesla a vyžadují demisi vlády. Očekávají se projevy několika významných osobností, jako například Václava Havla, a za pár okamžiků se má ukázat na balkóně budovy Melantrichu zpěvačka **Marta Kubišová**. Celou tuto záležitost moderuje mladý římskokatolický duchovní Václav Malý.

Stella: Ano, Martu Kubišovou zde zná snad každý. Připomeňme si jen, že Marta Kubišová se už v roce 1968 vyjadřovala proti okupaci Československa ruskými vojsky a patří mezi několik málo statečných, kteří podepsali v roce 1977 Chartu, která požadovala dodržování lidských a občanských práv. Kubišová se těmito akcemi znelíbila našim politikům a musela předčasně ukončit svou veřejnou kariéru.

Gaspar: Haló Stello, přerušuji vás, protože Marta Kubišová právě přichází a začíná zpívat svou známou píseň „Modlitba pro Martu“, kterou pro ni napsali Jindřich Brabec a Petr Rada. Lidé se k ní přidávají a po celém náměstí se vzdouvá vlna emoce. Poslechněme si alespoň refrén:

„Ať mír dál zůstává s touto krajinou.

Zloba, závist, zášť, strach a svár,

ty ať pominou, ať už pominou.

Ted' když tvá ztracená vláda věcí tvých

zpět se tobě navrátí, lide, navrátí.”

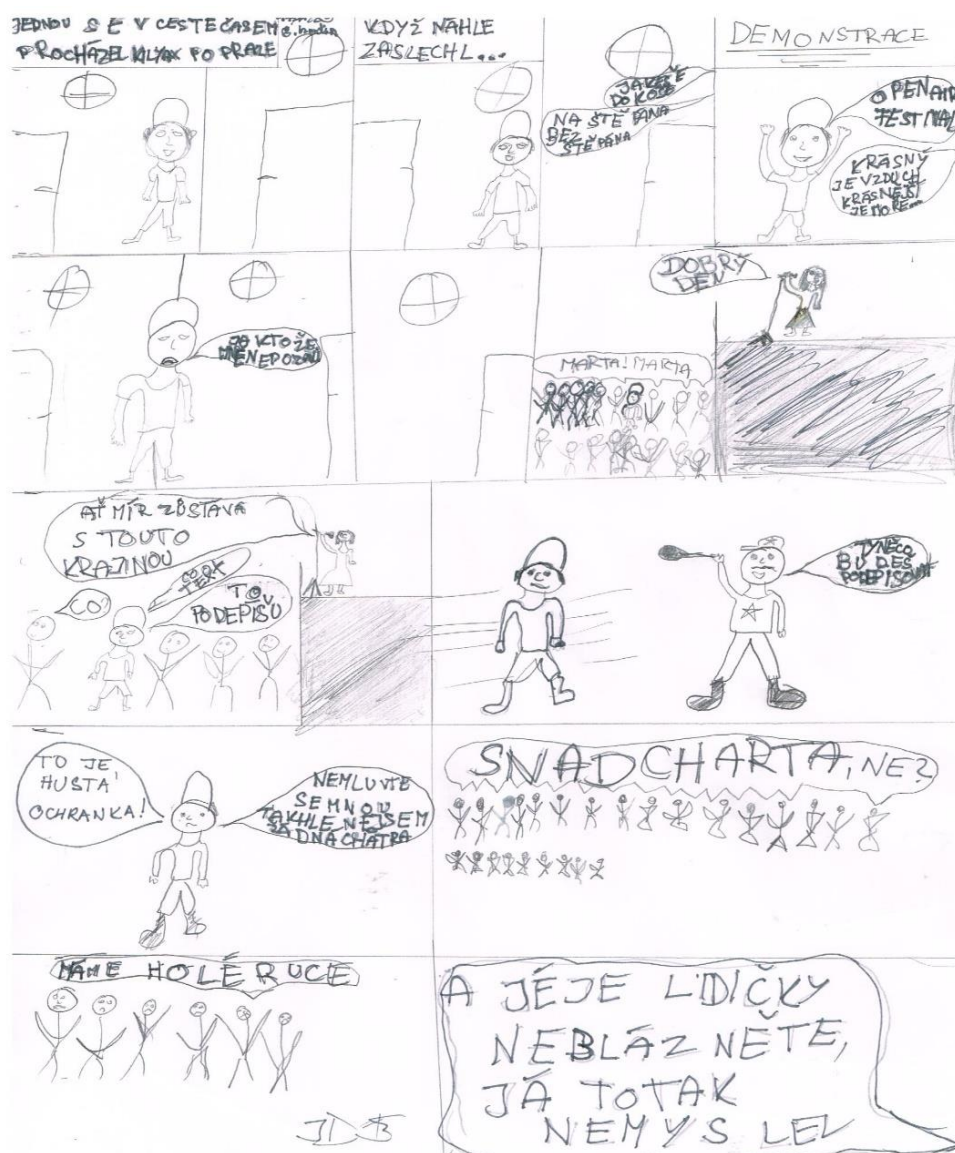
Stella: Krásné, děkujeme. A doufejme, že Marta bude zase moct koncertovat... Mohl byste nám, Gaspere, vy, který jste z budoucnosti, o tom něco prozradit?

Gaspar: Ano, Stello, samozřejmě. Nejenom, že Marta bude pokračovat ve své přetržené kariéře, ale taky se stane moderátorkou známého televizního pořadu „Chcete mě?“, zaměřeného na osudy opuštěných nebo týraných zvířat. Také se na pár let vrátí do své skupiny Golden Kids, v které účinkovala spolu s Václavem Neckářem a Helenou Vondráčkovou a která se v roce 1970 nedobrovolně rozpadla kvůli zákazu vystupování Marty Kubišové. Skupina ale už bohužel dlouho nevydrží a po pár koncertech znovu zanikne, tentokrát definitivně. Hlavní pro nás ale je, že v roce 1995 Marta Kubišová obdrží mimo jiné státní vyznamenání za své zásluhy a bude dlouho účinkovat v divadle Ungelt. Svůj poslední oficiální koncert odehraje až v roce 2017 v Českých Budějovicích.

Stella: Děkujeme, Gaspare, za tyto dobré zprávy. Budeme Martu pečlivě sledovat a podporovat. A vám, vážení posluchači, též děkujeme za vaši pozornost a těšíme se příště na slyšenou.
Gaspar a Stella, 5. třída

Kylix v roce 1989

Who is Who aneb česky Kdo je Kdo

Mezi top osobnosti Sametové revoluce 5. a 6. třídy:

uvádí Ricky pana **Václava Malého**

Václav Malý (21.09.1950), pomocný pražský biskup a římskokatolický kněz, člen výboru na obranu nespravedlivě stíhaných a člen československého helsinského výboru, byl jeden ze signatářů a mluvčí Charty 77. Během Sametové revoluce moderoval velká lidová shromáždění na Václavském náměstí a na Letné, kde se sešlo až 750 000 lidí. Po listopadovém týdnu z politické scény odešel, nahrazen v roli mluvčího OF Jiřím Dientsbierem.

Jeníček a Mila přidávají pány **Karla Kryla a Karla Gotta**

Karel Kryl (12.04.1944 - 03.03.1994)
„básník s kytarou“ Je autorem písně „Bratříčku zavírej vrátka“, která se stala symbolem protestu proti okupaci Československa vojsky Varšavské smlouvy v roce 1968. V roce 1969 odjel Karel Kryl na básnický festival do Německa, kde zůstal. Do Čech se vrátil v roce 1989 na pohřeb své matky a zúčastnil se Sametové revoluce, kde zazpíval státní hymnu s Karlem Gottem (14.07.1939 -1.10.2019) „zlatý slavík“ oblíbený český zpěvák, který se postavil na stranu studentů, mimo jiné i tím, že 22. listopadu 1989 poslal otevřený dopis předsedovi vlády, ve kterém jej vyzývá k zastavení násilí.

Elise připojuje pana **Jiřího Dientsbiera**

Jiří Dientsbier (20.04.1937 - 08.01.2011)
politik, novinář a disident
V roce 1977 se stal jedním z prvních 250 signatářů Charty 77 a v letech 1979 a 1985 byl i jejím tiskovým mluvčím. Také se podílel na vydávání samizdatů. V letech 1989 až 1992 působil jako československý ministr zahraničí a místopředseda federální vlády, v období 2008 - 2011 pak vykonával úřad senátora za volební obvod Kladno.

Laura doplňuje pana **Šimona Pánka**

Šimon Pánek (27.12.1967)
byl jedním z hlavních studentských vůdců Sametové revoluce. Za studenty byl i členem delegace OF, která vedla jednání o sestavení vlády národního porozumění. Momentálně je ředitelem humanitární organizace „Člověk v tísni“.

Kuba dodává pana **Jaroslava Hutku**

Jaroslav Hutka (21.04.1947)

písníkář, skladatel a folkový hudebník.

Studoval na pražské umělecko-průmyslové škole. Byl signatářem Charty 77. Jeho píseň *Náměšť* se stala symbolem boje proti komunismu. V roce 1978 emigroval do Nizozemska. Vrátil se 25.11.1989 a již stejného dne účinkoval na manifestaci OF na Letenské pláni. Dnes si své CD vypaluje sám, pod jménem edice „Samopal“. Svoji píseň *Havlíčku Havle* věnoval svému příteli

*panu **Václavu Havlovi**, kterého mezi naše top*

osobnosti uvádí Eliška

Václav Havel (5.10.1936 – 18.12. 2011)

dramatik, esejista, disident a kritik komunistického režimu, později politik a státník,

Vystupoval na obranu politických vězňů a stal se spoluzakladatelem a jedním z prvních mluvčích občanské iniciativy za dodržování lidských práv Charta 77. To upevnilo jeho mezinárodní prestiž, ale také mu vyneslo celkem asi pět let věznění. Po vypuknutí sametové revoluce v listopadu 1989 se stal jedním ze spoluzakladatelů protikomunistického hnutí Občanské fórum a jako jeho kandidát byl 29. prosince 1989 zvolen devátým a zároveň posledním prezidentem Československa a v roce 1993 pak prvním prezidentem České republiky.

ZPĚVNÍK

Setkání u lavičky Václava Havla v Ženevě ke třicátému výročí Sametové revoluce dne 20. listopadu 2019

Modlitba pro Martu (Marta Kubišová)

Ať mír dál zůstává s touto krajinou.
Zloba, závist, zášť, strach a svár,
ty ať pomínou, ať už pomínou.
Teď když tvá ztracená vláda věcí tvých
zpět se k tobě navrátí, lide, navrátí.

Z oblohy mrak zvolna odplouvá

a každý sklízí setbu svou.
Modlitba má ta ať promlouvá k srdcím,
která zloby čas nespálil
jak květy mráz, jak mráz.

Ať mír dál zůstává s touto krajinou.
Zloba, závist, zášť, strach a svár,
ty ať pomínou, ať už pomínou.
Teď když tvá ztracená vláda věcí tvých
zpět se k tobě navrátí, lide, navrátí.

Náměšt'
(Jaroslav Hutka)

Krásný je vzduch, krásnější je moře.
Co je nejkrásnější? Usměvavé tváře.

Pevný je stůl, pevnější je hora.
Co je nejpevnější? Ta člověčí víra.

Pustá je poušť i nebeské dálky.
Co je nejpustější? Žít život bez lásky.

Mocná je zbraň, mocnější je právo.
Co je nejmocnější? Pravdomluvné slovo.

Velká je zem, šplouchá na ní voda.
Co je však největší? Ta lidská svoboda.

Hymna

Kde domov můj,
kde domov můj?
Voda hučí po lučinách,
bory šumí po skalinách,
v sadě skví se jara květ,
zemský ráj to na pohled!
A to je ta krásná země,
země česká, domov můj,
země česká, domov můj.

Kde domov můj,
kde domov můj?
V kraji znáš-li Bohu milém,
duše útlé v těle čilém,
mysl jasnou, vznik a zdar,
a tu sílu vzdoru zmar?
To je Čechů slavné plémě,
mezi Čechy domov můj,
mezi Čechy domov můj!

**A jestli jste dočetli až sem, tak už nezbývá, než se rozloučit.
A vy pište a piště a piště, at' i my máme co číst :-D**

Tak brzy na počtenou!

Vaše redakce a tým učitelek ČŠBH Ženeva